

Προσκύνημα στον Γάγγη (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 19 Ιανουαρίου, 2006

"Να υποθέσουμε ότι υπάρχουν δύο δικαιοσύνες, δύο δημοκρατίες, δύο πολιτισμοί;"

Ένας υπαρκτός νεκρός, ο Βραζιλιάνος ηλεκτρολόγος, εκτόπισε από την επικαιρότητα τον εικονικό Πολωνό υδραυλικό. Το Ευρωσύνταγμα απέθανε, ζήτη το Τρομοσύνταγμα. Τώρα δεν συζητάμε για το δημοκρατικό μέλλον, τις εργατικές κατακτήσεις, την πολιτική ανεξαρτησία και την πολιτιστική ταυτότητα της ηπείρου μας, αλλά για την ασφάλειά της και τους κρυφούς εχθρούς της, εσωτερικούς ή εισαγόμενους. Ανώνυμος ο Πολωνός ηλεκτρολόγος στις ξενοφοβικές αφίσες: ένας κατάξανθος ρωμαλέος Βόρειος με εργατική φόρμα και παγερό πρόσωπο. Επώνυμος ο κατά λάθος δολοφονημένος, ο 27χρονος Ζαν Σαρλ ντε Μενέζες.

Ας πάμε πίσω, στην προ των πυροβόλων όπλων εποχή. Σύμφωνα με ένα ινδικό παραμύθι, ένας πάμπτωχος νεαρός αγρότης αποφάσισε να κάνει ένα δώρο στους υπέργηρους γονείς του: να τους πάει να λουστούν, για πρώτη και στερνή φορά, στα ιερά νερά του Γάγγη. Παίρνει ένα χοντρό κλαρί, δένει στα άκρα του δύο ψάθινα καλάθια, βάζει τη μητέρα του στο ένα καλάθι, τον πατέρα στο άλλο, φορτώνεται τον ζυγό στον τράχηλο και ξεκινά για το προσκύνημα.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει σε μια εύφορη κοιλάδα. Εκεί είχε βγει για κυνήγι τίγρη, μαζί με τους αυλικούς του, ο μαχαραγιάς της περιοχής, ο οποίος, βλέποντας κάτι να σαλεύει ανάμεσα στα φυλλώματα, σημαδεύει με το τόξο του. Πλησιάζει, αντικρίζει τον νεκρό και την παράξενη πατέντα του. Μέσα από τα καλάθια ακούει αδύναμα κλαψουρίσματα. Είναι τα σαστισμένα γεροντάκια που σηκώνουν τα κεφαλάκια τους σαν τις κόμπρες και του αφηγούνται όλη την ιστορία.

Ο μαχαραγιάς δεν διστάζει. Αφήνει το τόξο και τη φαρέτρα, φορτώνεται στους ώμους του τον ζυγό με τα καλάθια και συνεχίζει το μακρύ οδοιπορικό του νεκρού

παλληκαριού, αγνοώντας τους συμβούλους του, που του υπενθυμίζουν ότι μπορεί να εξασφαλίσει στους γέροντες ένα πολυτελές και άνετο ταξίδι μέχρι τον Γάγγη. Ο Ινδός βασιλιάς δεν ζήτησε προφορικά συγγνώμη, δεν πρόσφερε χρηματική αποζημίωση, αλλά σήκωσε ο ίδιος το φορτίο που του αναλογούσε, όχι μόνο για την προσωπική του εξιλέωση, αλλά για να διδάξει τους υπηκόους του τι σημαίνει συντριβή και μετάνοια, τι σημαίνει δίκαιο και άδικο.

Δύσκολο να φανταστούμε τον Ιαν Μπλερ, αρχηγό της Μητροπολιτικής Αστυνομίας, να γίνεται ηλεκτρολόγος και να στέλνει εμπάσματα στους γονείς του νεκρού στη μακρινή Βραζιλία. Η απάντηση για τη δολοφονία του Βραζιλιάνου ήταν «λυπόμαστε πολύ, αλλά, αν χρειαστεί, θα το ξανακάνουμε». Αναρωτιέται κανείς ποια δικαιοσύνη είναι πιο πρωτόγονη, εκείνη του παραμυθιού ή αυτή της Ευρώπης του 2005;

Να υποθέσουμε ότι υπάρχουν δύο δικαιοσύνες, δύο δημοκρατίες, δύο πολιτισμοί; Οι δράστες των τρομοκρατικών επιθέσεων στο Λονδίνο έδειξαν πόσο φτηνή θεωρούν την ανθρώπινη ζωή, των άλλων και τη δική τους, όμως αυτό το παράδειγμα δεν είναι προς μίμηση. Νομιμοποιώντας τις προληπτικές εκτελέσεις στο δικό της έδαφος, η βρετανική κυβέρνηση νομιμοποιεί και διαιωνίζει τον προληπτικό πόλεμο και τη στρατιωτική κατοχή. Όπως καταλύεται το διεθνές δίκαιο, έτσι καταργείται το τεκμήριο της αθωότητας, αφού ο ύποπτος είναι ένοχος μέχρι αποδείξεως του εναντίου, έστω και αν για την απόδειξη της αθωότητάς του απαιτούνται πέντε σφαίρες στο κεφάλι και τρεις στο φόντο.

(Πηγή: 'ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ' 31-7-2005)